

BARANYI FERENC:

Ajkáról vérként buggyan

A salgótarjáni Madách Imre Gimnázium diákjainak

Mit üzen névadótok, amikor
„milliók” nem *egy*, csak *egyesek* miatt
hordják a jármot, hogy a bankjegyek
piramisokká összeálljanak?

Mit üzen ott a szalmakomiszár,
hol szalmát csépel, kinek esze van,
mert a kipergett semminek magas
árából holtig élhet gondtalan?

Mit üzenhet a csillag-vallató
egy bolygón, hol már a Betlehemi
csillag is ahhoz vezet, aki a
világot akarja megdönteni?

Mit üzenhet az író, akinek
ajkáról vérként buggyan a beszéd,
s csak alvadt szósznak minősíti azt
egy *nyomorú faj*, *gyáva nemzedék*?

Csak azt üzeni, amit hajdanán,
s amit, ha élne, ma is vallana:
„A cél halál, az élet küzdelem,
s az ember célja a küzdés maga.”

1998

ÁDÁM TAMÁS

Madách

Erzsike ott feküdt a patak partján
Csesztvén, részegen. Így beszéltek nekem
a csesztveiek sok évvel ezelőtt,

bár nem hiszem. A kóbor kutyák
körbejárták. Imre meg csak szenvedett.
Talán a szigorú szájú anyja miatt történt
ez így, mással is megesett.

Aztán jött a nagyokos: nem adhatott mást,
mi, lényegem. Tovább ment mindegyikük.

Most meg itt állok, az ifjakat kérdezem.
Saját faljukban azt sem tudják,
hogyan itt élt vagy nyolc évig Madách.
Hátborzongató történet ez.

A hárs is kiszáradt az udvaron,
pedig még csupán háromszáz éves volt.
Utoljára Kerényi Ferivel láttam,
minden csuda volt.

ifj. Szabó István: Madách Imre és Fráter Erzsébet (Csesztve, Múzeum)